

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. D.

przeciwko Gminie W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. sp. z o.o. w W. w  
likwidacji

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 zł (pięć  
tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 507 702,71 zł tytułem wynagrodzenia za wykonane przez niego roboty budowlane na rzecz pozwanej w ramach umowy

o podwykonawstwo zawartej z E. sp. z o.o., a w pozostałej części powództwo oddalił.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda ustawowe odsetki od kwoty 507 702,71 zł za okres od 7 marca 2009 r., a w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanej i interwenta ubocznego E. sp. z o.o. w W.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazała przyczyny objęte art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania:

- czy przy zgodzie czynnej dorozumianej inwestora na zawarcie umowy przez wykonawcę z podwykonawcą warunkiem jego solidarnej odpowiedzialności z wykonawcą jest uprzednie formalne powierzenie wykonawcy zakresu robót, czy też dla tej odpowiedzialności nie ma znaczenia kolejność zmian wprowadzanych do umów łączących podwykonawcę z wykonawcą oraz wykonawcę z inwestorem,

- czy warunkiem udzielenia przez skarbnika gminy kontrasygnaty w odniesieniu do robót budowlanych bądź aneksu do tych robót jako przesłanki odpowiedzialności gwarancyjnej inwestora z wykonawcą wobec podwykonawcy w postaci wyrażenia przez inwestora zgody czynnej dorozumianej na powierzenie wykonania podwykonawcy określonych robót budowlanych, jest uprzednie zlecenie wykonania ich wykonawcy,

- czy wyrażenie przez inwestora zgody na zawarcie przez wykonawcę z podwykonawcą umowy o roboty budowlane może być traktowane jako zgoda czynna dorozumiana inwestora na zawarcie przez wykonawcę przez wykonawcę z podwykonawcą aneksu (aneksów) do umowy podstawowej, czy też zgoda ta powinna być oceniana odrębnie dla każdego z dodatkowo powierzonych podwykonawcy zakresów robót budowlanych.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w ocenie skarżącej, wskazuje bezzasadne obarczenie inwestora pełną odpowiedzialnością za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę będącą konsekwencją wyrażenia przez niego zgody czynnej dorozumianej na wykonanie robót objętych aneksami do umowy

podstawowej, na której zawarcie wyraził on zgodę w sytuacji, gdy nie były one formalnie zlecone wykonawcy. Doszło do pominięcia przez Sąd Apelacyjny granic odpowiedzialności odszkodowawczej inwestora za wynagrodzenie podwykonawcy, które obejmować mogą jedynie roboty przewidziane w umowie inwestora z wykonawcą. Naruszenie art. 647<sup>1</sup> § 2 i 5 k.c. miała charakter kwalifikowany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego obowiązek sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2002 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaganie to dotyczy przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści tego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, ale nie może mieć charakteru

kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego jest konieczne do rozpoznawania tej sprawy oraz innych podobnych spraw, sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi to być zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze. Sformułowane przez skarżącą zagadnienia nie spełniają tych wymagań, ponieważ poruszona w nich problematyka nie wypełnia przesłanek nowości i istotności. Podane w uzasadnieniu okoliczności wskazują, że w istocie skarżąca zmierza do uzyskania odpowiedzi co do prawidłowości rozstrzygnięcia w realiach tej sprawy. Podniesione wątpliwości pomijają dokonane przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne, które są wiążące w postępowaniu kasacyjnym. Zasady udzielania zgody przez inwestora na wykonywanie robót budowlanych przez podwykonawcę były przedmiotem licznych i wyczerpujących wypowiedzi w orzeczeniach Sądu Najwyższego. Skarżąca nie podała argumentów przemawiających za potrzebą zmiany tych zapatrywań. Kwestia uzupełnienia zakresu umówionych robót o dalsze roboty, nieprzewidziane w projekcie przez zamawiającego, była również szeroko rozważana w orzecznictwie. Podkreślenia wymaga, że realizacja tego rodzaju robót wymaga współdziałania wszystkich podmiotów, których działania powinny stanowić właściwą i niezwłoczną reakcję na występujące w ich toku problemy i potrzeby. Oznacza to, że możliwa modyfikacja wypracowanych zasad może być podyktowana okolicznościami konkretnej sytuacji, w tym nawet potwierdzeniem wcześniej podjętych czynności, co nie może prowadzić do ich zmiany tych zasad. Materia związana z uzyskiwaniem przez pozwaną kontrasygnaty skarbnika gminy dotyczącej podejmowania czynności prawnych, powodujących zobowiązania finansowe gminy, nie należy do zakresu niniejszego sporu i nie wymaga wyrażania stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście

uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie odczytanie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącej. Podobnie, jak w odniesieniu do pierwszej przesłanki, pozwana podnosi zastrzeżenia do wykładni art. 647<sup>1</sup> § 2, 3 i 5 k.c., niekonsekwentnie pomijając, że albo jest to istotne i nowe zagadnienie prawne, nierozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie albo znaczenie tych przepisów jest oczywiste. Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów postępowania oraz prawa materialnego i jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie zostało wykazane. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.